

حلول ماه صفر المظفر



ماه صفر، دومین ماه سال قمری است، که پس از ماه محرم الحرام و پیش از ماه ربیع‌الاول قرار گرفته است.

ابن عساکر درباره علل نام گذاری ماه های قمری از جمله محرم و صفر گفت: **إِنَّمَا سُمِّيَ الْمُحْرَمُ لِأَنَّ الْقِتَالَ حَرَّمَ فِيهِ، وَ صَفْرٌ لِأَنَّ الْعَرَبَ كَانَتْ تَنْزِلُ فِيهِ بِلَادًا يُقَالُ صَفْرٌ وَ... ؛** ماه محرم، بدین جهت محرم خوانده شده است که جنگ و درگیری در آن حرام گردید و ماه صفر از آن جهت صفر گفته شده است که عرب ها در این ماه بر مکان هایی فرود می آمدند که به آن ها " صفر" گفته می شد. و واژه صفر، در برخی از واژه نامه ها به معنای تهی و خالی نیز آمده است. هم چنین به معنای گرسنگی، برفان و زردی چهره نیز تفسیر گردید.

ممکن است علت نام گذاری آن به تهی و خالی از آن جهت باشد که عرب های عصر جاهلیت پس از تحمل سه ماه متوالی حرام (ذی قعدة، ذی حجه و محرم) و خویشتن داری اجباری از قتل، غارت و چپاول گری، با آغاز ماه صفر اقدام به جنگ و خون ریزی یکدیگر می کردند و روستانشینان و ساکنان کم جمعیت بادیه ها و واحه ها از ترس هجوم آنان، اسباب و اثاثیه خویش را جمع کرده و به جاهای امن تر کوچ می کردند و روستاها و بادیه های خود را ناچاراً ترک و خالی می کردند. گرچه عرب های جزیره العرب در عصر جاهلیت، برخلاف سنت ابراهیمی، در برخی از سال ها حرمت ماه محرم را شکسته و آن را برای قتل و غارت مباح کرده و به جای آن، ماه صفر را ماه حرام قرار می دادند، ولیکن پس از ظهور اسلام، چهار ماه حرام همانند سنت ابراهیمی در ماه های رجب، ذی قعدة، ذی حجه و محرم منحصر گردید و ماه صفر در بین آن ها قرار نگرفت.

شیعیان و محبان اهل بیت(ع)، ماه صفر را همانند ماه محرم از ایام سوگواری و عزاداری می دانند. زیرا در آغاز این ماه، سپاهیان بی نضاکت یزید بن معاویه، خانواده بی پناه امام حسین(ع) و بازماندگان دشت کربلا را به حالت اسیری وارد سرزمین شام نموده و آنان را در فشار روحی و روانی قرار دادند و از هر جهت زمینه آزار و اذیتشان را فراهم کردند. به طوری که یکی از کودکان خردسال امام حسین(ع)، به نام حضرت رقیه(س) بر اثر تحقیر و توهین روز افزون دشمن و سختی سفر توان فرسا و اندوه بی پایان از دست دادن پدر و سایر کسان و نزدیکان خویش در کربلا، مظلومانه و غریبانه در خرابه های شام بدرد حیات گفت و غم بازماندگان کربلا را تشدید نمود. هم چنین بیستم این ماه مصادف با اربعین شهادت امام حسین(ع) و یارانش در کربلا است. علاوه بر آن، رحلت پیامبر گرامی اسلام(ص) و شهادت جانگداز امام حسن مجتبی(ع) در بیست و هشتم و شهادت امام رضا(ع) در آخرین روز این ماه قرار گرفته است.

بنابراین، سراسر این ماه برای محبان اهل بیت(ع)، ایام حزن و اندوه و عزاداری و سوگواری است.

در برخی از منابع آمده است که ماه صفر، معروف به نحوست می باشد ولی صحت این گفتار چندان روشن و بی خدشه نیست.

محدث جلیل القدر، آیه الله شیخ عباس قمی(ره) در این باره گفت: بدان که این ماه (صفر) معروف به نحوست است و شاید سبب آن، واقع شدن وفات رسول خدا(ص) است در آن، هم چنان که نحوست دوشنبه به این سبب است و یا به جهت آن است که این ماه، بعد از سه ماه حرام (ذی قعدة، ذی حجه و محرم) واقع شده که در آن سه ماه، حرب و قتال نبوده و در این ماه شروع به قتال می نمودند و خانه و منازل از اهلبش خالی می شد و این هم يك سبب است در وجه تسمیه آن به "صفر". به هر حال، از برای رفع نحوست، هیچ چیزی بهتر از تصدقات و ادعیه و استعاذات وارده نیست و اگر کسی خواهد محفوظ بماند از بلاهای نازل در این ماه، در هر روز ده مرتبه بخواند این دعایی را که محدث فیض(روح الله روحه) در خلاصه الاذکار ذکر فرمود: یا شدید القوی، و یا شدید المحال، یا عزیز، یا عزیز، ذلت بعظمتك جميع خلقك، فاکفني شر خلقك، یا محسن، یا مجمل، یا منعم، یا مفضل، یا لا اله الا انت، سبحانک انی كنت من الظالمین، فاستجینا له و نجیناه من الغم، و کذالك تنجی المؤمنین، و صلی الله علی محمد و آله الطیبین الطاهرین.

پایگاه اطلاع رسانی حج